

Hiába tervezte el, mégis kiment az erkélyre. Egy fürdőköpenyt kapott föl meztelen testére, nem érdekelte, hogy megfázhat. A kezében ott volt a megkezdett csomag fehér Marlboro - a hiányzó szálakat még közösen szívták el, volt, ame-

60 Péter János

BIZTONSÁGBAN

lyiket felváltva. Szájba venni, amit azelőtt a másik, az is csók. Volt. *Szokj majd le, jót fog tenni*, mondta Balázs. Mert az olyan könnyű. Leszokni a cigiről. Leszokni Balázs-

ról. Arról, hogy végre kellett valakinek. Aki szépnek látta.

Nem gyűjtött rá rögtön, idő kell, míg Balázs leér. Míg eljut a kocsihoz, aztán át a hídon, még egy darabig látni fogja. A cigit a lehető legkésőbb fogja elkezdni, mikor a kocs felhajt a hídra. Egy pillanat alatt meggyújtja, és utána még lesz egy másodperce, aztán Balázs a kocsival együtt eltűnik Újszeged irányába. Amíg ég a cigi, addig még együtt vannak, hiszen úgy kezdte el szívni, hogy még látta. Legalább is a kocsiját. Holnap hajnalban indulnak Pestre a feleségével, Karácsonyra már Kanadában vannak. Ennyi volt. Bő másfél év. Onnantól, hogy a könyvtárban meglátta, hogy Daudet-t olvas, és beszélgetni kezdtek. Lett belőle egy kávé. A következő héten még egy. Aztán egy randi. A harmadik randin lefeküdt vele. Az ötödik randin kiderült, hogy Balázs nős. A múlt hétre pedig az, hogy nős is marad. Kapott egy kanadai állásajánlatot, kiköltöznek a feleségével. Persze meg lehet érteni. Ötvenöt éves, elismert kutató ugyan, de nem biztos, hogy lesz még ilyen lehetősége. Így a fiához is közelebb lesz. Meg lehet érteni, mindenkit meg lehet érteni ebben a történetben. Mindig mindenkit meg lehet érteni. Csak őt ki fogja megérteni. 43 évesen, túl egy alkoholista férjzen és pár rövid próbálkozáson. És most már túl másfél éven. Pedig a pakliban benne volt egy házasság. És egy gyerek. Vagy csak a gyerek, azt se bánta volna. Mennyi lehet még a menopauzáig... Tök mindegy, első gyereket 40 fölött nem jó szülni. Meg, mondjuk, kéne hozzá egy pasi. És az, akiben reménykedett, nagyjából most lép ki a lépcsőházból. Itthagya az illatát, az aftershave még érződik a vállán és a párnán, az első tusolásig és mosásig. Itthagya a fogkefáját, a finom harapdálások nyomát a vállán - mindig vigyázott, hogy a nyakán ne hagyjon nyomot. És itthagya Samut, a menhelyről kivett kis tacskó-üreginyúl-denevér keveréket, *meglátod, hogy mennyire fogjátok egymást szeretni*, beszélte rá Balázs.

Szerencsére az erkély nem a bejárat irányába néz - így nincs kísértés, hogy utána kiáltson. Vagy úgy ugorjon ki az erkélyről, hogy ráessen. Vagy lesse, hogy Balázs visszanez-e. Egyébként biztos, hogy nem nézne vissza. Abban egyeztek meg, hogy ez a búcsúest. Ahogy szokták, vacsora, egy konyak, szeretkezés, egy cigi. Aztán vége, Balázs kísétál a tizedik emeleti

panelből, és nem keresik egymást többet. Se telefon, se mail. Mert nem lenne semmi értelme. Ebben egyeztek meg, vagyis Balázs mondta, ő meg mit mondhatott volna. Valahogy abban bízott, hogy hátha addig rendesen összevesznek a feleségével. Hiszen épp, hogy el nem váltak... Az újszegedi házat eladják, Pesten vesznek belőle egy garzont. Ide többet nem jön, esély se lesz belebotlani a könyvtárban vagy a villamoson. 61

Az este mindenben olyan volt, ahogy Balázs szerette. Gyöngytyúk leves - még finomabb, mint a fácán, ebben is egyetértettek. Gasztronómia-ileg teljesen egyeztek: Vadételek, francia konyha, kevés, de minőségi szesz. Irodalmilag is egyeztek, Maupassant, Daudet, Thomas Mann, orosz nagyregények, kortárs magyar irodalom. Mindössze a családi állapotuk nem egyezett. És a jövőről alkotott elképzelésük, derült ki egy hete. A gyöngytyúkot nehezen sikerült beszerezni, a Szent István téren tudta megrendelni, utolsó pillanatban érkezett meg. Egy fél vagy volt a szarvashússal, és ezután nem lesz Balázs, aki kondibérléssel meg színházjeggyel lepje meg, vagy egy nagy bevásárlással, karton cigivel. Persze, ha egyedül lesz, nem fog lakomákat rendezni. A mai maradékra áthívja Rékát, holnap délelőttre beszélték meg a Reök-palotában a Dali kiállítását. Réka az egyetlen barátnője, aki tud Balázsról, neki majd elsírhatja magát. Tulajdonképp az egyetlen barátnője, a munkatársaival nem találta meg a hangot, panelban meg nem barátokozik az ember, hanem elviseli a másikat. Ahogy őket is elviselték, mikor Zoli, a férje, részegen kergette konyhakéssel a kezében, és ordította, hogy *megöllek, te görbe orrú kurva*. Ebből legjobban a *görbe orrú* fáj, igen, tudta, hogy a nyergénél megtörik az orra, tudta, hogy feleannyira sem szép, mint a húga, Imola, de hogy ennyi lenne ő... három év után. Tudta magáról, hogy inkább csinos, mint szép. Ami szögletes, azt elfedi valami kerekkel, az orrát ellensúlyozza egy jópofa kalap, a sarkos állat egy kendő. Imolának mázlija volt, babapofit örökölt anyától, egyértelmű barna haját - neki meg az apja szögeletessége és seszínű szőrzete jutott. *Vödrot a fejére, aztán mehet*, mondták róla egyszer valami rakodómunkások, mikor harsány hím-kedvük füttyülését nem méltatta válasza. Ennyi jutott az apjától, meg az érettségi évéből a párbeszédük. Mikor megkérte, hadd mehessen egyetemre. *Tizennyolc évig eltartottalak, elég volt*, zárta le az apja. Így lett először két év melő Franciaországban, a pénzből meg három év tanítóképző.

Ha nincs Balázs, fogamzásgátlót se kell szedni. Majd lefogy tőle, bár Balázs örült a felszedett pár kilónak. *Legalább nem szúrsz, ha rádfekszem*, mondta mosolyogva, és milyen hízelgő volt, hogy így is tetszik a férfinak, sőt, így igazán. Ez is egy kis kerekéssel való elfedése a szögleteknek. De most olyan szögletbe került, amit nem tud lekerekíteni.

Ennyi maradékot nem fognak tudni megenni Rékával. Majd ad annak a hajléktalannak, aki itt szokott kukázni a ház előtt. A levesből is maradt bőven, a szarvashúsból és a burgundi mártásból is. Balázsnak nyilván nem lehetett csomagolni, sem ajándékot adni, a felesége rájöhetett volna, hogy van
62 valakije. Legyen, csak titokban, legyen, csak ne nyilvánvaló módon.

Ahogy kamaszkorukban Imola szégyellte, hogy ő a nővére. Imola már 15 évesen lefeküdt a pasijával, és mindig volt valakije - most mégis három gyerekes anyuka, boldog házasságban. Neki a férje volt az első férfi az életében, *szóval hozzámentél az első paraszthoz, aki megdugott*, fordította le Imola a saját nyelvére. A hűgának már rég nem beszélt magáról. Elege volt a *bevonod az ilyeneket meg a neked csak ennyire futja* típusú summázásokból.

A nagy pofon az volt, mikor már gyakorló tanítónőként megpróbált egyetemre menni. Kétszer felvételizett francia szakra, de pár ponttal mindig lemaradt. Hiába beszélt szépen, az elrontott írásbelit már nem tudta feltornáznia. Balázs azzal vigasztalta, hogy Albert Schweitzerhez hasonlította, akít féltékeny rokona, Sartre másodrangú lelkésznek, harmadrangú orvosnak és negyedrangú orgonistának nevezett. *Talán igaza is volt*, mondta Balázs, *de ezekből állt össze a schweitzeri életmű, ahogy a tanítónő is lehet másodrangú énekes, harmadrangú testnevelő és negyed rangú irodalmár meg matematikus. De így, együtt mégis tanítónő, mégis gyereket lehet bízni rá.* Vajon, ha most kiugrana a tizedikről, a másodrangú énekes sikoltása közben ki tudná számolni a negyed rangú matematikus, hogy mennyi idő alatt ér le?

A konyakot Balázs hozta, tíz éves Saint Mérac. Vétek lett volna előtte vagy közben dohányozni, akkor semmi nem érződik belőle, tönkreteszi a gyöngytyúklevest és a szarvast is, érződik a másik száján, mikor csókolják egymást. A poharat finoman a tenyerükben tartották, mint kicsivel később egymás arcát. Balázs azt a seszínű, utálatos haját is olyan kedvesen tolta el a tenyere külső részével, mikor a tarkóját cirógatta, mintha szobrot leplezne le. A konyak apró kortyai megtették hatásuk, oldották a gyomor feszültségét, vérbőséget generáltak, átmelegítette őket torkuktól az ölükig.

A kinti hideg lassan kezdte átjárni, csillagos volt az ég, sehol egy felhő, már most fagy, reggelre lesz mínusz tíz-tizenöt is, pár nap, és beáll a Tisza. A vádlija és a térde már fázott, de ölében még érezte Balázs melegét. Tökéletes volt a szeretkezésük, ismerték egymás testét, és Balázs pontosan tudta, hogy a gyengédség mikor válthat át határozottsággá, a határozottság vadsággá, és hogy a harcias vadmacska mikor akar újra visszaszelídülni doromboló kiscicává. Biztonságban és szeretve érezte magát Balázssal, és az első pár alkalom után olyanokat is megengedett neki, amit sem a férjének, sem másnak előtte. Nem számított, hogy meztelen, hogy nincs kalap és kendő, ami árnyalná a szögleteket, hogy a kedves, közös tusolás lehozza a sminket és feltárja a szarkalábakat, hogy 43 évesen a mell szoptatás nélkül

is kissé megereszkedik, és, kivált télen, kivált tablettát szedve, a popsira zsír-
réteg rakódik, és rakódik a pocira is, az is reng szeretkezés közben, nemcsak
a két melle. Nem kellett takarja a két nagy anyajegyet a köldöke és a szem-
remszőrzet között, ami miatt bikinit sohasem mert viselni. Még pusztít
is kapott rájuk, ahogy az ornyergére is, onnantól, hogy Balázs rájött, 63
mennyre szégyelli. *Így szeretlek, ilyen szépen*, mondogatta. Kíváncsi
volt, hogy ma elhangzik-e, hogy *így hagylak el, ilyen szépen*. Nem hangzott
el. Ahogy eddig minden alkalommal, úgy ma este is teljesen átadta magát,
egy volt a férfival - és most egyedül maradt. És a mai tökéletes szeretkezés
volt részéről valószínűleg az utolsó. Be is ugrott közös kedvencüknek,
Kiss Judit Ágnesnek a verse:

*a ronda nő klasszul kefé,
mert attól mind rettegve fél:
ez az utolsó alkalom*

Igen, valószínűleg az volt. Ha hamarabb tudja, leáll a tablettával, és
van esélye egy babára - Balázs valószínűleg nem véletlenül várt a múlt
hétig a bejelentéssel. Képes volt vele úgy szeretkezni, hogy tudta, el
fogja hagyni... Kizárt, hogy pár napon belül kap egy meghívást, és kész
a vízum, megvan a jegy, és a feleségével megegyeznek, hogy kiköltöz-
nek. Meghallotta a kocsis hangját, pár pillanat, és feltűnik a hídon. Kéz-
bevette a Marlborot, rágyújtott, az első slukkot akkor engedte ki, mikor
a kocsis eltűnt. Egyedül maradt. A csendben hallatszott, ahogy serceg
a papír, ég a dohány, amikor beleszív. Egyre hidegebb volt, az arca ki-
pirult. Érezte, ahogy Balázs spermája kezd kifolyni belőle - így kopik
hát ki a szex az életéből. Holnap mindent ki kell dobni, ez a volt férjénél
is bejött. Ami marad konyakból, cigiből, fitness bérletből, mindent,
aminek köze volt Balázshoz. SMS érkezett, egy tinilány mohóságával vetette
rá magát a telefonra. Csak Réka volt. Holnap nem ér oda tízre, legyen inkább
fél tizenegy. Hát, ez most huszadrangú. Majd reggel válaszol rá. A csikket el-
pöckölte, nézte, ahogy aláhull az utolsó cigi, amit még párkapcsolatban kez-
dett meg. A zuhanástól felizzott, lenn a betonon apró csillagocskákra hullott
szét. Egyébként bunkóságnak tartotta, ha valaki szemetel, de most úgy érezte,
hogy egy csúnya, szingli negyvenes nőtől belefér.

Bement, a fürdőszobában teleengedte a kádat forró vízzel, bár tudta,
most belülről fázik, az ellen pedig nincs orvosság. Ki akarta mosni magából
Balázs illatát, magját, Balázst magát. Hajat mosott, lesikálta a puszik és az
érintések nyomát. A harapdálások pár nap múlva eltűnnek. Karácsonyra.
Mikorra Balázs már kinn lesz. Karácsony jön, hogy a fene enné meg. Balázsnak
egy 1863-as *Jézus életét* vett Renantól, remélve, hogy nem buknak le vele,

majd otthon beteszi a könyvespolcra, vagy azt hazudja a feleségének, hogy ő vette magának, úgymint antikvár példány volt. Szépen becsomagolta, na, a papír is megy majd a kukába, a kártyával, dísszel, fenyőággal együtt, a könyvet meg a Somogyi-könyvtár büféjében felejtí, a bölcészek majd örülnek neki. Ki kell dobnia, ha élni akar. Ha akar. Habfürdőt tett a vízbe, ennek női illata van, és őrzi a meleget. Ha felválná az ereit, naplementétől rózsaszín felhőpamacsokat csinálhatna belőlük, vásári vattacukrot, menstruáló hóembert. Tudta, hogy hosszában kell megnyitni a vénát, és hogy a meleg víz jótékonyan hat, tágítja az ereket, megkönnyíti az átmenetet oda, ahol nem kell vödört hordjon a fején. A vezetékes telefon csöngött. Éjjel tizenegykor. Hagyta a fenébe, ha Balázs az, dögölgjön meg nyugodtan. A nyolcadik csemetésnél elhallgatott, de pár másodpercre rá újakezdte. Kimászott vizesen, felvette, inkább a szomszédok miatt, hogy ne zavarja őket. Réka volt. *Küldtem egy SMS-t, kezdte bártortalanul. Ugye minden oké?* Szóval Réka is benne volt... *Réka, te tudtad?* Hallgatás, ami minden beismeréssel felért. *Ugye találkozunk holnap?* Sírásba hajlót sóhajtott, próbálta elfojtani, nem akarta, hogy Réka, aki ártatlanul előre tudott a készülő megaláztatásról, de mégis részese lett annak, gyöngének lássa. Még nincs itt az ideje. *Majd holnap. Most hagyj kérlek. Nyugi, találkozunk.* És letette, mielőtt Réka beleszólhatott volna. Megtörölközött, új ágyneműt húzott, a hancúrtól gyűröttet a mosógépbe tette, reggel csak be kell indítani. Alakul az új élet.

Megívott még egy konyakot, hogy tudjon aludni, bevett egy altatót is, kicsit majd út a kettő együtt, de használ. Holnap kialudhatja magát. Reggel, ami kaja maradt, leviszi a kuka mellé a hajléktalannak. A Saint Méracot is. Nem vár vele Rékára. Ahogy lelógott a keze az ágyról, érezte, hogy valami nedves döfködi. Samu volt az, mindig tudta, ha baj van. Kettőt ütött az ágyra, ez volt a jel, hogy felugorhat. Magához szorította, mint egy alvómacit. Neki merte elsírni magát. *Ne haragudj, Samu, de te se maradhatsz. Holnap elviszlek Rékához. Majd meglátod, hogy mennyire fogjátok egymást szeretni. Viheted a kalapom meg a kendőim, nekem már nem kellene.*

Reggel még leviszi, utoljára megsétáltatja. Ad neki abból a jutalomfalatból, amit annyira szeret. Aztán meglepi vele Rékát, aki nincs abban a helyzetben, hogy elutasítsa. Holnap reggel még minden úgy lesz, ahogy fél éve mindig. Tökéletes séta lesz, ismerik egymást, biztonságban és szeretve érzik magukat a másik mellett. És aztán nem keresik egymást többet. Nem lenne semmi értelme.

